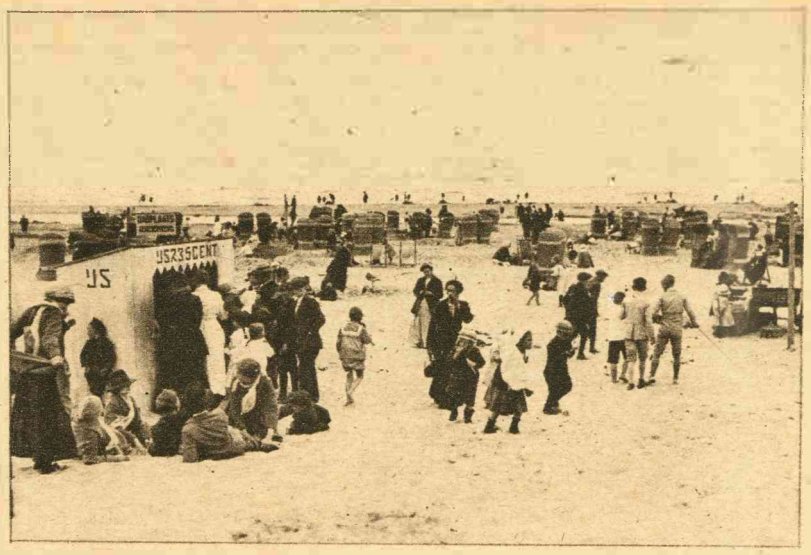

Een Schelpenvisscher.

Strandleven.

LANGS DE NOORDZEE

WIJK-AAN-ZEE

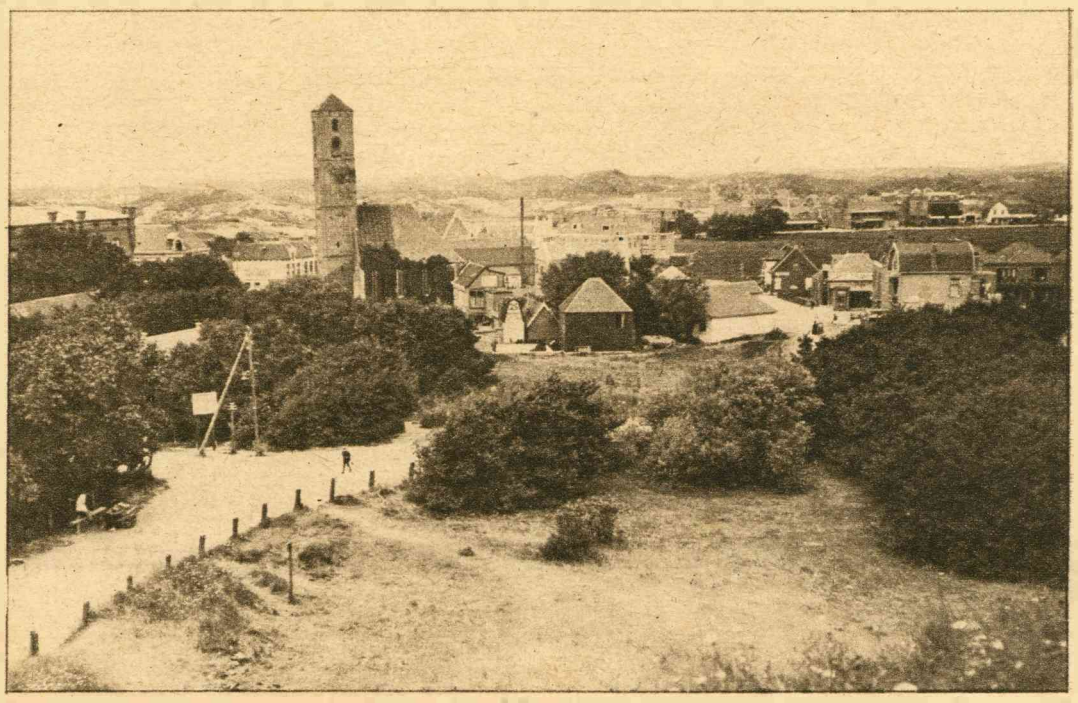
Bergen was stil, Zandvoort was druk, Wijk is . . . nogal stil en ook nogal druk, . . . zoo tusschenbeiden in. Stil is het zonder saai te wezen, druk is het zonder wereldsch te zijn. En vóór alles . . . het is mooi, zóó mooi dat wij, uwe twee dienstvaardige dienaren, schrijf- en kiek-redacteur, die anders niet gauw vervaard staan, het zèlf niet mooier zouden kunnen maken.

Dat willen wij met de hand op het hart wel erkennen.

We waren per fiets vanuit Haarlem gegaan, — Haarlem, het centrum van zooveel verrukkelijke uitstapjes — en stuurden onze stalen rossen langs den Rijksstraatweg noordwestwaarts. Het was mooi weer. Keurig mooi. Zóo mooi, dat de menschen op straat het elkaar toeriepen; enkelen, die niet goed tegen de warmte konden, trokken daar dan het wereldvermaarde boerenkiespijngezicht bij, maar ze konden toch niet nalaten in den algemeenen roep over het mooie zomersche weer in te stemmen. De weg stond blank van de zon; in de brokjes schaduw der huizen, waar wij langs kwamen, lagen troepjes kinderen lachende uit te blazen als kakelende kippen, honden hijgden als postpaarden en staken de tong uit vanwege de transpiratie; de huizen dommelden met de gordijnen omlaaggelaten en de deuren open: mondjeopen en oogies-toe. Het stof woei om ons heen in dichte hoopjes, er was genoeg stof om inplaats één wel een dozijn artikelen voor „Panorama" te schrijven. Op onze fietsbesturende handen parelden zweetdroppels, onze jasjes leken òns wel complete hooikisten, zoo lekker kookten wij erin; onze daareven nog staande boorden waren reeds een poos in liggende herschapen vanwege de warmte. Maar niets was ons liever; we genoten van de heerlijkheid, terwijl we voortdurend de kilometer-vretende vehikels onder ons in een flink gangetje hielden; het was een echte, zomersche, zalige dag, een onvervalschte vacantiedag vol heerlijke feeststemming; zoo'n morgen, waarop alles even plezierig aandoet vanwege de lichte, de aluminium-lichte stemming; het was botertje tot op den bodem in onze zielen; het was een feest, geen schaduw van zorg of onbehaaglijkheid gleed door ons gemoed; geen enkele wanklank werd gehoord, behalve die van een paar automobielen, die als kudden varkens knorden.

Te Velsen op de pont ingescheept, koelden we wat op vanwege het omringende water, maar lang duurt die overtocht niet, en al weer spoedig peddelden we op den breeden weg vol juichende voetgangers, zwermpjes geestdriftige dagjesmenschen, die als naar gewoonte in verspreide orde zich voortbewogen, en daardoor als het ware de fietsers, auto-ers en koetsiers smeekend om hen toch vooral te overrijden. Gelukkig voor henzelf werd hun opzet verijdeld, baanden voertuigen zich toeterend en bellend een weg door de voetgangers zonder iemand te beschadigen, zoo op de manier van de kogels onzer veelgesmaalde schutters zaliger.

Maar naarmate wij vorderden, dunden reeds de dagjesmenschen op onzen weg; de meesten trokken naar de trambaan, die verder Beverwijk inligt; wij hadden, met een wederzijdsch knipoogje van leedvermaak om hen, den particulieren, fraaien parkweg van „Rooswijck" ingeslagen, ook voor u, om u ten voorbeeld te zijn, want... mooier kan het niet. Langs heerlijk geboomte reden we zwierige zandwegen langs, en al spoedig bereikten we den zoogenaamden Hoogeweg, dat is de duinweg naar Wijk. Deze

Het dorp, van het duin af gezien.

weg behoort tot de mooiste, meest schilderachtige plekken, die wij in ons land kennen. Verrukkelijke duinlandschappen wisselen elkaar af; prachtig geboomte, geestig op glurende roode daakjes, bekoorlijke verschieten, en een edel lijnenspel der blonde duinen-ruggen... De weg zelf daalde en steeg als een ontzaglijke montagne russe; soms was het een heele trap voor ons, maar hoe dierbaar vrijwielden we na die inspanning weer heele einden neerwaarts. Voegen we daarbij, terwille der waarheid, dat het plaveisel zoo ongelijk is, dat wij behalve het genot der montagne russe ook dat van den hobbelpaarden draaimolen smaakten. Maar wat deerde het, dat wij een weinig door elkaar geschud werden; als schooljongens genoten we ook daarvan op onzen vacantiedag, en opgewonden van de pret kwamen we met wapperende haren en menieroode gezichten in een laatsten vol-plané in het dorp neerglijden. Hoerah! We waren midden in het dorp gedaald vóór we recht wisten wat er gebeurd was, en stonden oogknipperend na onzen vliegtocht temidden van een allergenoeglijkste omgeving te koekeloeren als in een soort van nieuwe wereld: Wijk-aan-Zee.

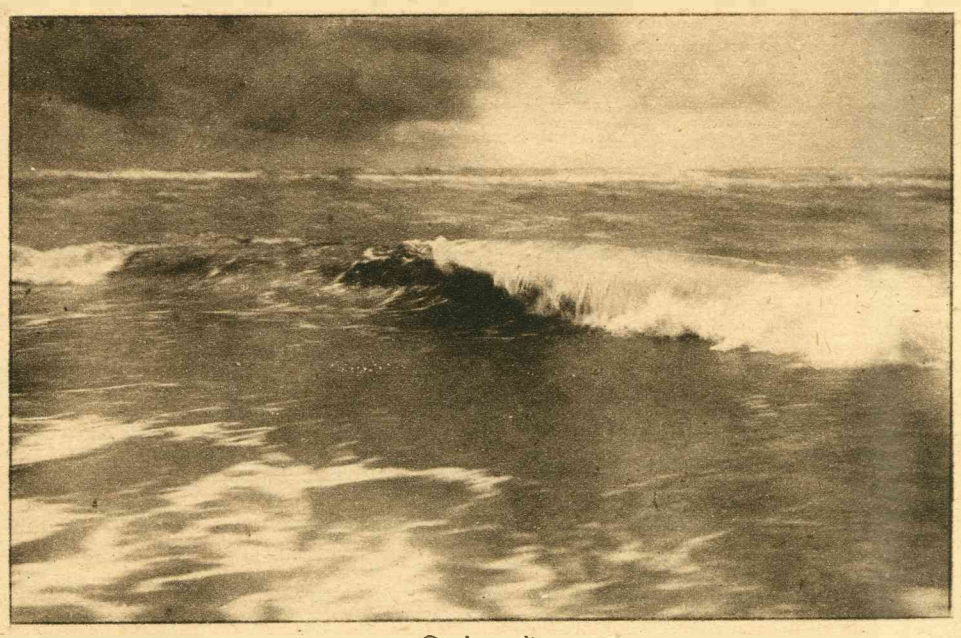
Gezellig kleine huisjes, welvarend en keurig opgepoetst als zondagmenschen, die ter kerke gaan. En het leek zoowaar wel of deze werkelijk ter kerke gingen ook, want heel dichtbij waren ze allemaal rondom een mooi oud kerkje als saamgeloopen. Dicht om het kerkje lag een vriendelijk lapje grond, daarop was een rustig kerkhofje en vlak daarbij een muziektent; ernst en vroolijkheid dicht bij elkaar, evenals in het leven... U ziet, wij kunnen ook philosophisch zijn, als het te pas komt. Maar heel lang houden we dat niet uit, vooral wanneer de omgeving zoo de aandacht naar de werkelijkheid roept. Wij waren als in een dal temidden van hooge duinen, trotschen heuvelen gelijk, met velerlei geboomte en landhuizen overdekt. Door een aardig straatje, dat uitliep op een duinweg, diep tusschen hooge wanden uitgegraven, bereikten wij het strand. We hadden voor onze fietsen een liefderijk onderkomen gevonden, en bewogen ons te voet verder. Niet lang echter, want op een rij stonden de lokkende badkoetsjes naast elkaar, en het geluk, dat tòch al geen hekel aan ons tweeën heeft, was ons al weer goedgezind: er waren juist twee van die rollende kleedkamertjes vrij. En in minder dan geen tijd hadden wij ons in het badpak gestoken, en profiteerden we van de koele weldaad van den grooten plas, en rolden en ravotteden we als twee uitgelaten knapen in het wiegelende water.

Met een gevoel of we uitgestoomd, opgepoetst, gebalsemd, gemasseerd en per hoofd tien jaren jonger waren, hervonden we ons een halfuurtje later op het terras van het paviljoen op een nabije hooge duin, en genoten we van een „plat" met „speciaaltje" en een kleintje koffie achteraan, of het een aangrijpend veelzijdig bruiloftsmaal was.

En thans was de wandeljool aan de beurt. Met de sigaret in den mond en de handen op den rug kuierden wij, lui lanterfantend langs het strand, en voelden ons zoo emmes te moede als men zich maar voelen kan. Maar denkt niet, dat wij zoo in het egoïsme gepantserd waren, dat we niet aan onze „Panorama"-lezende vrindinnen en vrinden dachten, want... ach, het bloed kruipt waar het niet gaan kan, en zoo langs onzen neus weg, zoo tusschen neus en lippen maakten we ondershands een

Een eenzaam bader.

De branding.